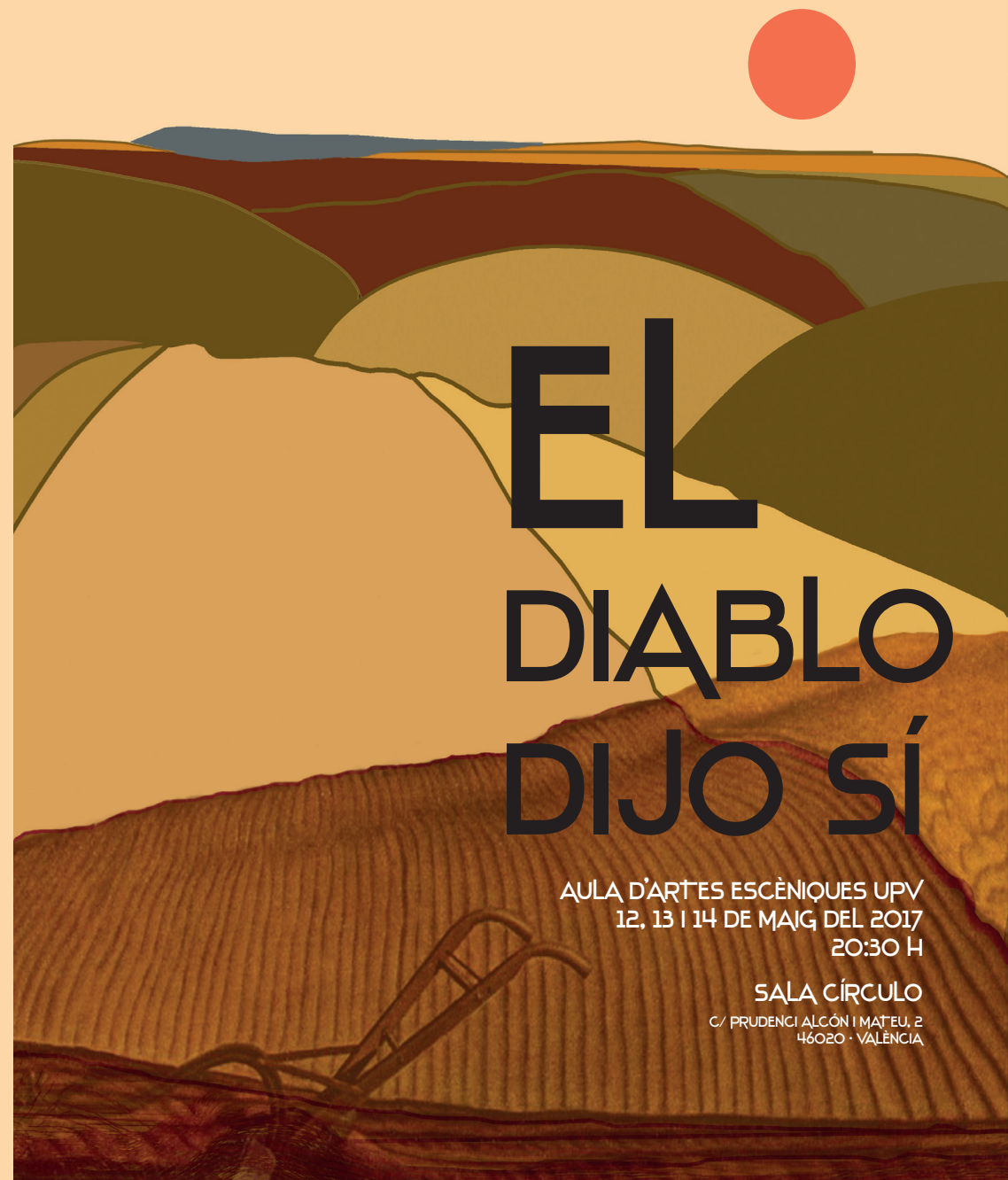

Durant els deu últims anys, la trajectòria de l'Aula d'Arts Escèniques de la UPV ha sigut coherent, d'una banda, amb la idea de laboratori de recerca teatral i, d'altra, amb l'elecció de la temàtica de les produccions. A partir dels objectius i la metodologia de treball dels qui la dirigim des del 2006 i atès el seu caràcter d'aula de teatre universitària molts han sigut els actors i actrius que han participat en els diversos muntatges. La majoria dels que actuen en aquesta última proposta ja fa algun temps que estan amb nosaltres.

REPARTIMENT

Olivia Albert García
 Pablo Benítez Sanabria
 Ignasi Chordá Grau
 Luna Paz Contreras Carreño
 Francisco Javier Díaz Fernández
 Ramón Fandos Planelles
 Carolina Fernández Moreno
 Maria Ginestar Ferrer
 Sergi Llácer Sánchez
 Vicenta Marta Llombart Prior
 Alberto López de Lucas
 Amparo López Marzal
 Adrián Moreno González
 Amparo Peris Catalá
 Armando Ribera García
 Aída Sanz Pulido
 José Francisco Serrano Ortiz

EL DIABLO DIJO SÍ

AULA D'ARTES ESCÈNIQUES UPV
 12, 13 I 14 DE MAIG DEL 2017
 20:30 H

SAÏA CÍRCULO
 C/ PRUDENCI ALCÓN I MATEU, 2
 46020 - VALÈNCIA

EL DIMONÍ VA DIR SÍ

El muntatge que ara presentem es compon de dues peces en les quals apareix el personatge del diable com a figura que serveix per a explicar la incapacitat de l'ésser humà d'enfrontar-se al mal. En el cas de la peça de Twain perquè es troba al seu interior i, encara actuant innocentment, no pot fer res, o com en el conte de Tolstoi, perquè és l'instrument de la cobdícia humana, una cobdícia que encega i porta la desgràcia als seus protagonistes.

EL FORASTER MISTERIÓS MARK TWAIN

Entre el 1897 i el 1908 l'escriptor nord-americà Mark Twain va escriure diverses versions d'una novel·la sobre la figura de Satanàs. La nostra adaptació lliure es basa en l'última, *The Mysterious Stranger* (el foraster misteriós).

L'obra succeeix a l'exterior d'una vella casa rural, al costat d'un solar de la que fóra abans la fèrtil i pròspera horta que envoltava la ciutat. Pensant que la casa estava abandonada, uns joves decideixen acampar allí per a passar una nit divertida. Però la casa està habitada per una de família d'ocupes: una parella major i la filla. De nit, apareix un estrany que es presenta

com un àngel anomenat Satanàs, nebot del famós i infame Satanàs. Aquest Satanàs no és vell, només té setze mil anys, i li agrada ajuntar-se de tant en tant amb joves humans.

El concepte d'aquesta adaptació es basa en el contrast entre la innocència, representada pels joves i l'experiència en estat pur que personifica Satanàs. A aquest dimoni li encanta la innocència, l'altra cara del que ell representa. Però detesta la moral. Per a Satanàs, el bé i el mal no existeixen, només existeix la perfecció de la naturalesa, a la qual també pertany l'ésser humà, encara que en un estat imperfecte.

La naturalesa en el seu estat pur és gran i majestuosa, sent la seua magnífica bellesa l'única veritat. Però la moral, invenció dels éssers humans, ho corromp tot, principalment mitjançant les religions, que des del principi s'han servit de la moral per a justificar el saqueig i l'ús de la violència en la seua lluita per conquerir i dominar els pobles i la naturalesa.

En aquesta obra s'utilitzen algunes tècniques del teatre físic per a tornar a explicar, a la nostra manera, aquesta petita joia de l'escriptor nord-americà.

¿CUÁNTA TIERRA NECESITA UNA PERSONA? LEÓN TOLSTOI

Lleó Tolstoi va escriure aquest conte el 1886. Considerat un dels millors contes de la literatura universal, no ha deixat de reeditar-se des de llavors en multitud de llengües. En aquesta adaptació lliure, la paràbola sobre l'avarícia humana es mostra en un context actual.

Així, en lloc de la parella que formen Pajom i la seua dona, els camperols russos del segle XIX del conte original, trobem una parella de dues dones, Maite i Pilar que, fartes de la vida a la ciutat, han decidit anar-se'n a viure al camp. Al principi les veiem en una casa modesta, amb les seues dues filles. No tenen molta terra però els dóna prou per a viure. L'aparició d'un dimoni desencadena una sèrie de canvis en les seues vides perquè la cobdícia de Pilar, a la manera del suplici de Tàntal, li impedeix ser feliç amb el que té o va aconseguint. Progressivament, veiem que Pilar és capaç de fer qualsevol cosa per aconseguir més i més terres. Mai en té prou. La figura del diable, personificació del seu propi dimoni interior, l'arrossega a poc a poc cap al seu dramàtic final. Sempre és ella la que ha decidit el camí que cal seguir. Ella és qui és, en definitiva, l'artífex del desenllaç de la història.

DIRECCIÓ

Russell DiNapoli / Vicky Algarra

EQUIP TÈCNIC

Vicky Algarra / Fede Ceca /
Laura Palau

DISSENY GRÀFIC

Laura Palau